

Lỡ hẹn

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Bản năng con người tự sâu xa luôn thôi thúc họ tìm ra những điều mới mẻ. Đó có lẽ là lí do vì sao nhiều người có xu hướng chán ghét những thứ nhẹ nhàng, nhàm chán lặp lại trong cuộc sống hay tình yêu của họ. Những con người như thế khi yêu luôn khao khát có được những xúc cảm mãnh liệt nhất nhưng cũng là những con người ngốc nghếch nhất. Vì sao ư?

Vì xúc cảm càng mãnh liệt thì con tim sẽ tổn thương càng nhiều. Yêu không phải là thứ gì đó ngọt ngào có thể kéo dài ra vô tận vì thực tế ngọt ngào chỉ có một cung bậc duy nhất, nó không hề mãnh liệt. Thứ mãnh liệt chỉ có là khổ đau khi con người ta gây cho nhau những vết thương khó lành rồi chạy đến xuýt xoa, sau đó lại làm nhau đón đau bằng một cách khác.

Cả Chi và Duy đều đích thực là những con người như vậy. Cả hai người đều lao đi tìm kiếm những xúc cảm như thế để rồi giờ đây, họ như những con thú bị thương đang điên cuồng tìm ra lối thoát. Tuy rằng những nỗi đau đã khiến họ tỉnh táo ra nhiều lắm nhưng chẳng ai muốn quay đầu...

1. Huệ Chi ngồi đợi bên ngoài sảnh của một phòng triển lãm. Đã qua giờ hẹn phỏng vấn ông chủ phòng triển lãm - người đạt giải cao nhất trong cuộc thi nhiếp ảnh mới tổ chức gần đây. Nàng đợi đã quá 15 phút vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả. Điện thoại bắt đầu đổ chuông:

- Chào anh, tôi là Huệ Chi, phóng viên của...

- Tôi biết nhưng xin lỗi cô, tôi đành lỡ hẹn rồi.

- À, không có gì, tôi sẽ quay lại sau.

Lại một buổi phỏng vấn lỡ hẹn. Đạo gần đây cứ nghe hai từ lỡ hẹn là tìm nàng lại quận lên và mi mắt nhòe đi, sừng tấy. Là buổi phỏng vấn lỡ hẹn 2 năm về trước đã kéo mỗi lương duyên với Duy lại gần nàng, cả cái tình yêu trót mang rất nhiều lầm lỗi mà nàng kiên quyết cuồng điên đến tận cùng với

nó để đến cuối cùng, thứ nàng nhận được chỉ là những vết thương ngoác miệng, chẳng ngang chẳng dọc làm con tim đau nhói.

Hai năm trước, vào cái thời điểm tập truyện của Duy gây tiếng vang và đạt doanh thu lớn ngay thời gian đầu ra kệ đã gây xôn xao cộng đồng yêu thích văn học. Trên facebook, hầu hết các trang văn học đều nhắc tới Lỡ hẹn - tập truyện mới ra mắt của Duy. Hàng loạt trang báo mạng trên tiểu mục sách hay cũng nhắc đến Lỡ hẹn như một hiện tượng nhưng một cuộc phỏng vấn để độc giả hiểu rõ hơn về tác giả cuốn sách thì chưa ai làm được. Duy từ chối từ những lời mời đầu tiên của nhiều trang báo uy tín, hưởng hồ Chi mới chỉ đi thực tập cho một trang báo ít người biết tiếng nên cơ hội gần như bằng không.

Là phóng viên mới ra nghề nên với Chi, đó là một thử thách, nàng quyết tâm phải làm cho bằng được. Năm lần bảy lượt nhận lời từ chối lạnh lùng của giọng nam đầu bên kia điện thoại, nàng vẫn không bỏ cuộc. Những cú điện thoại kéo dài hơn cùng lời thuyết phục có phần ngoan cố, cuối cùng thì Duy cũng nhận lời phỏng vấn.

Nhận lời đồng ý rồi nhưng phải đến buổi hẹn thứ ba, Chi mới gặp được Duy. Hai lần trước nàng đều bị leo cây vì lí do Duy có việc đột xuất. Gặp mặt Duy, trái với tưởng tượng về một chàng trai có máu nghệ sĩ tóc tai bông bông hay đại loại thế, Duy xuất hiện hoàn toàn khác. Về ngoài quá trẻ trung so với những chiêm nghiệm già đời trên trang viết nhưng lối nói chuyện lại nửa như thâm trầm, nửa như dí dỏm đã kéo nàng đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác.

Chi thích Duy, ngay lập tức mà không thể hiểu được lí do. Ở con người Duy từ ánh mắt, từ cách nói chuyện, những gì chàng viết ra đều mang vẻ cuồng nhiệt - thứ mà sâu thẳm Chi luôn khao khát và thiếu hụt nhưng không sao nhận ra để đôi lúc trái tim đi lạc trong miền hoang hoải.

Đó là buổi phỏng vấn lạ lùng nhất trước giờ Chi từng thấy. Rất nhiều câu hỏi chuẩn bị trước đều bị bỏ đi, nàng và Duy như đôi bạn thân lâu ngày vớ được nhau và chuyện trò quên trời đất. Cuộc hẹn cafe 4 tiếng dù lúc gọi điện, nàng chỉ xin đúng một tiếng của Duy. Lúc kịp nhận ra thì trời đã tối. Chi hốt hoảng, rồi rít xin lỗi Duy vì đã không giữ lời. Duy cười thật hiền, giúi vào tay Chi tập truyện có chữ kí của anh rồi kéo nàng ra khỏi quán cafe:

- Để anh đưa em về! Hôm nay, thú vị thật đấy.

Không lâu sau buổi phỏng vấn ấy, mối quan hệ giữa nàng và Duy gần lại nhanh, rất nhanh. Những buổi hẹn cafe mau hơn luôn kéo dài với những câu chuyện không đầu không cuối mà hai người cứ muốn nói mãi với nhau. Những chiều mưa không hẹn hò, Chi bắt đầu nhớ Duy, nhớ quay cuồng và con tim quặn thắt. Nhớ ánh mắt Duy rừng rực làm tim nàng loạn nhịp. Nhớ chất giọng trầm khàn của chàng như cổ tình khóa chặt những lời muốn thốt ra, không để Chi nói xem từ khi gặp chàng, cuộc sống của nàng đã đảo lộn tới mức độ nào.

Chính điều đó đã khiến Chi băn khoăn, băn khoăn rất nhiều. Dù những cuộc chuyện trò bộc lộ rằng hai người không thể nào hợp nhau hơn nữa. Dù ánh mắt Duy không thể nào rừng rực hơn nữa lúc nhìn nàng nhưng tuyệt nhiên, Duy nói bất cứ lời nào cho nàng có quyền hi vọng. Còn bây giờ thì nàng biết, biết rất rõ lí do nhưng lại chẳng thể hiểu vì sao cái ngày ấy, cả nàng và Duy đều phát điên lên vì những cảm xúc sai lầm dằng dai, quặn thắt.

2. Đêm buồn trong lòng thành phố. Từng vạt mưa xối xả của trận bão đầu mùa bị gió quất ngang, quất dọc, quất vào làn da làm cảm giác rất bỏng len lõi rồi táp về phía trái lồng ngực, đau nhói. Chi nhìn chuyển xe buýt cuối ngày lướt qua nhanh làm những vũng nước đọng dưới mặt đường bắn tung lên, ánh mắt nàng mang niềm nuối tiếc lạ. Cũng cái đêm mưa ấy của những ngày tháng cũ, cả nàng và Duy đều đưa ra cái quyết định điên rồ nhất đời mình. Đêm mưa ấy, Chi chưa kịp hạnh phúc thì niềm hoang hoải đã đến, bủa vây hết thảy con tim mềm nhũn, sưng ứ vì mưa đêm.

Cũng mưa đêm, cũng bão đầu hạ...

Chi ngồi đợi Duy gần điểm chờ xe buýt. Quá giờ, trời bắt đầu đổi gió, sấm rền om khấp chốn kéo những tia chớp nháng nhịt. Chi không quan tâm lắm mưa gió, Duy đã hẹn nàng cùng đi xem phim, không hiểu sao lúc ấy có một thứ hi vọng ảo tưởng nào đó len lõi trong nàng khiến nhịp tim rạo rực. Từng dòng xe cộ lướt qua thật vội để trú mưa hay đến được nơi mong muốn, nàng vẫn không thấy Duy. Trời bắt đầu mưa, mưa xối xả không kịp tránh, từng hạt mưa nặng trĩu cứ nhắm mắt mũi mà hắt thẳng và nàng khóc, cái niềm tủi hờn vu vơ mà nàng không bao giờ có quyền chạm tay tới, tin nhắn của Duy vừa kịp đến:

- Mưa rồi, em đừng đợi nữa, anh không đến được, xin lỗi em!

Nàng lơ đi dòng tin nhắn đó. Bằng một thứ niềm tin vô căn cứ, nàng nghĩ Duy sẽ đến. Nàng đợi, và Duy đến thật, sau 2 tiếng đứng mưa tầm tã. Đêm muộn và đường rất vắng. Bàn tay nàng cóng lạnh còn màu môi nhợt đi, làn da xanh tái thoáng ẩn hiện dưới ánh đèn vàng vọt. Nàng gần như lả đi, Duy ôm chầm nàng, người chàng cũng ướt hết thủy, ánh mắt lộ một tia hoang mang lúc nhìn nàng. Chàng đã gây ra chuyện gì vậy? Tại sao trái tim lơ nhịp không đúng chỗ và nguội lạnh không đúng người? Những cảm xúc thể này phải kết thúc, kết thúc ngay càng sớm càng tốt - Duy nhủ lòng.

Trời ngớt mưa dần, Chi vẫn ghì nép trong vòng tay Duy. Duy nói với nàng, giọng như dỗ dành:

- Để anh đưa em về. Cảm lạnh mất!

Chi vẫn yên lặng chờ Duy nói tiếp. Duy thở hắt, giọng trầm lại khác thường:

-Chúng ta đừng gặp nhau nữa. Em hiểu ý anh không?

- Em chẳng hiểu gì cả. Sao lại không gặp nữa? Giữa chúng ta có gì cần chấm dứt à? - Chi hỏi dồn dập, giọng quyết liệt hết cái ánh mắt xoáy sâu vào Duy. Đáp lại Chi, mắt Duy chột rục lên, rọi thẳng vào gương mặt nhợt nhạt nhưng giọng chàng lại điềm tĩnh lạ:

- Em không giống bất cứ cô gái nào anh từng gặp. Thậm chí không ai hiểu anh như em. Em không ngại hẹn anh cafe, nhắn tin hỏi anh nếu em thấy nhớ vì em thích anh, đúng chứ?

- ...

- Anh không phải là người nhút nhát đến độ để em phải chủ động hết lần này đến lần khác như vậy. Chỉ là những lời em muốn nghe, anh đã từng nói với một người khác. Anh xin lỗi.

Một thoáng hăng hụt khiến Chi bất chợt rời khỏi vòng tay Duy. Thì ra chàng đã có một nơi để nhớ thương, có chốn để trái tim đập khác bình thường ít nhất một nhịp. Vậy thì tại sao giờ này Duy lại có mặt ở đây, cùng Chi , để

nàng vùi vào vòng tay chàng mà tìm chút hơi ấm của yêu thương? Tại sao lại cùng Chi vui cười, chuyện trò quên trời đất trong những buổi hẹn cafe? Tại sao lại để tim nàng lỡ nhịp vì cái ánh mắt rùng rục khác thường đó? Vậy thì người con gái kia với Duy là gì? Nàng đối với Duy là gì? Bao nhiêu câu hỏi bất chợt ập đến mà giọng nàng bình thản đến khó tin:

- Vì cô ấy nên tối nay anh mới bảo em đừng đợi?
- Sinh nhật cô ấy, anh quên mất...
- Rõ ràng là anh thích em, sao lại phải tự dối lòng mình?
- Em nói đúng. Anh vì em mà không thể nào dành tâm trí cho việc gì khác. Trước đây anh chưa từng vì ai mà phát điên lên như vậy. Nhưng...

Duy chưa kịp nói hết câu, Chi đã ngăn chàng bằng một nụ hôn còn vương hơi lạnh - nụ hôn mang mùi ích kỉ của một con tim đang khao khát có lấy yêu thương không chỉ trong phút giây vụt lóe:

- Không nhưng nhị gì cả, anh là của em!

Duy và Chi đều giống nhau - làm thương tổn nhau hết lần này đến lần khác nhưng nhất quyết không chịu quay đầu. Dù Chi biết mình ích kỉ đến mức độ nào và ngày phải buông tay Duy nhất định sẽ đến, nàng có cam lòng hay không thì sự thật vẫn sẽ như vậy. Vì lẽ đó nàng nhất định phải tìm bằng được một lí do để có thể buông tay anh theo cách dễ dàng nhất.

Duy và Chi đã yêu nhau bao lâu rồi? Có thể gọi đó là tình yêu không? Có ai biết nàng là người yêu của Duy đâu, họ chỉ biết cô gái đó. Duy hay ôm nàng trong vòng tay mà trầm giọng lại:

- Sao em lại đại khờ đến thế chứ?

Ừ, nàng biết là mình đại khờ lắm, đại không để đâu cho hết khi cứ bám riết lấy những yêu thương tạm bợ nhưng lại không biết phải làm cách nào để thoát khỏi vòng vây đại khờ ấy, Cứ mỗi lần Duy cố đẩy nàng ra, nàng càng muốn lại gần, càng muốn nhìn thấy chàng, muốn nghe giọng chàng trầm lại

khác thường như thế. Lời Duy nói ra không ngọt ngào ru tim nàng ngủ quên, luôn luôn đắng xót. Chàng nói rằng những xúc cảm của cả nàng và chàng sẽ phải chấm dứt vào một lúc nào đó, nó sẽ không quá xa xôi và vào ngày ấy, nàng sẽ là người đau khổ nhất, chứ không phải là chàng. Nhưng rồi sau rất nhiều lần vật, chàng vẫn chưa có cách nào rời bỏ Chi, chàng cũng cần Chi như chính Chi cần chàng. Duy sợ nàng ngã đau và chàng - người gây ra nỗi đau ấy, người vẫn chưa thể nào hết yêu nàng bằng mọi cách sẽ không thể bình yên bên một người nào khác. Chàng sẽ tìm, tìm cho ra một lí do để cả Chi và chàng có thể buông bỏ nhau dễ dàng nhất, bình yên và ít đau đớn nhất.

Suốt hai năm qua, Chi và Duy ở cạnh nhau lặng lẽ, cái sự lặng lẽ nhiều lúc tưởng như vô hình nhưng Chi chấp nhận. Những buổi hẹn hò muộn sau lúc chàng đã làm trọn bốn phận là người yêu bên cạnh cô gái đó. Chi đủ hiểu Duy dẫn vật mình thế nào sau những buổi hẹn hò như thế. Dù Duy yêu nàng, chàng không thể nào rời bỏ cô gái đó. Có lẽ sẽ khiến nhiều người thắc mắc nhưng cô gái đó từ rất lâu đã coi Duy là chỗ dựa lớn nhất và duy nhất của mình. Và lại, với Duy, người con gái đó cũng giống Chi đã trở thành một phần cuộc sống của chàng dù không phải tình yêu, đó là tình thương, là tình thương.

3. Cái tin Duy sắp kết hôn không làm Chi ngạc nhiên. Ừ, phải kết hôn chứ, Duy và cô gái ấy đã đính hôn từ trước lúc chàng gặp Chi kia. Duy không nói nàng cũng biết. Duy không báo cho nàng, nàng vẫn biết. Cái gì nàng cũng biết, cái gì nàng cũng tự nhủ mình sẵn sàng mà sao ngay bây giờ, sau lúc nghe cái tin ấy nàng lại thấy mình chơi vơi đến mức độ này?

Suốt từ lúc quen Duy, Chi luôn tự nhủ mình phải tìm bằng được một lí do để hai người có thể buông bỏ nhau nhưng rồi những buổi hẹn hò cùng Duy, đắm chìm trong hạnh phúc cùng chàng, cùng nhịp tim rạo rực hơn, nàng quên mình là kẻ thứ ba phá đám, quên rằng cả nàng và Duy đều quá sai lầm trong mối quan hệ này, có lỗi với nhau và cả người con gái đó. Có lẽ Duy cũng vậy nên khi những cảm xúc ấy tạm xa rời, Chi càng bế bàng, càng khổ đau, dần vật.

Hai năm là một chuyến hành trình mà Chi đi lạc, sai lầm từ quyết định đầu tiên khi bước lên để rồi không thể rời khỏi đoàn tàu đó. Dù cho rất sợ hãi, Chi

vẫn liều lĩnh ở lại vì sợ phía trước có thứ gì đó khác lạ mình không kịp thấy. Dù đớn đau vì những yêu thương với Duy nhưng rời bỏ thì nàng nuối tiếc. Bây giờ tàu đã chuẩn bị cập bến rồi, nàng phải xuống chứ, xuống lặng lẽ như cách nàng rời khỏi cuộc sống của Duy và người con gái ấy, giống như khi bước vào cuộc sống của Duy mà người con gái kia không hề hay biết.

Thứ khác lạ mà nàng nhận ra trong thời gian qua là những yêu thương chan nước mắt, lỗi lầm, khổ đau, vậy đấy ! Nàng sẽ xuống được bằng mọi cách dù sau đó, vết thương có thể bầm đau lâu, rất lâu. Nàng biết mình không thể ích kỉ mà ghì siết lấy Duy bằng cái lí do rằng chàng yêu nàng chứ không phải người con gái kia. Rốt cuộc tình yêu vẫn luôn có những rào cản vô hình là người trước - người sau nhưng tiếc điều hạnh phúc không phải cứ xếp hàng là có thể mua. Nếu thế, lâu mấy nàng cũng cố chờ để mua cho được.

Chi không chắc sau chuyến tàu này, nàng có tiếp tục trên một hành trình mới, có đủ sức lực và can đảm cho một yêu thương mới. Rốt cuộc trong một mối tình, người thứ ba mãi mãi là người thứ ba cho dù có bằng cách nào đi chăng nữa. Đã có lúc Chi ước người con gái kia biết, biết thật tường tận về mối quan hệ giữa nàng và Duy để rồi sau đấy nổi trận cuồng phong hay oán hận nàng để cái cảm giác tội lỗi của một kẻ thứ ba đi cướp hạnh phúc người khác không bắt chợt bủa vây và bóp nghẹt nàng trong những phút giây hạnh phúc lơ lửng, không trọn vẹn. Đáng tiếc cô ấy không biết, có lẽ chỉ là vẻ bề ngoài còn nàng tin cảm giác hăng hụt yêu thương không lẽ gì một cô gái không cảm nhận được. Cô gái ấy yếu đuối, nàng vẫn luôn ghét sự yếu đuối nhưng đó là cô gái mà nàng không thể nào ghét bỏ, giống như Duy. Nàng đã gặp cô gái đó mà mãi đến sau này khi nghĩ về buổi gặp gỡ ấy, nàng vẫn không thể hiểu được mình. Cô ấy rất hiền, rất dịu dàng và rất yêu Duy - cái thứ tình cảm không giống nàng, đúng hơn là cần thiết, rất cần thiết tựa không khí hít thở. Cô ấy bao dung, bao dung vô điều kiện với Duy, yêu chàng hết lòng dù mập mờ biết rằng trái tim Duy thuộc về nơi chốn khác. Chi thầm nghĩ nếu nàng là cô ấy thì mối tình này đã kết thúc từ lâu lắm rồi kia. Xét cho cùng thì cả nàng và cô gái ấy đều đại khờ theo những cách khác nhau. Và nàng khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc trước mặt người con gái đó - rào cản hạnh phúc của chính nàng. Vậy mà trong khoảnh khắc, nàng thấy lòng an nhiên lại, lạ lùng biết bao nhiêu..

4. Chi nằm lì trong gian phòng chật chội, những ngón tay thon dài khe khẽ

mân mê trên bức hình chụp chung với Duy, lòng ngân dài mỗi một. Thật lạ! Cảm nhận đó chưa bao giờ nàng có trước đây, trước lúc gặp người con gái đó, nàng không hề mỗi một. Phải chăng trước kia, vì vội vàng mà nàng quên đi hết còn lúc này, khi mọi thứ chậm lại, nàng bắt đầu cảm nhận được và mỗi một hơn, bù cho những ngày tháng cũ không biết nó là gì. Đã được một tháng rồi, nàng không gặp Duy.

Vừa nghĩ đến, Chi bất chợt giật mình vì tiếng cửa mở, là Duy, nàng quay ra còn bàn tay giữ nguyên trang sách đang đọc dở. Duy ngồi xuống cạnh nàng, không nói, chỉ nhìn. Có lẽ chàng không biết phải bắt đầu từ đâu, nàng nghĩ vậy. Nàng gấp cuốn truyện của chàng lại, vẫn cầm trên tay ngắm nghía. Chàng viết nó trước lúc gặp nàng vậy mà cứ như thể chàng viết nó cho nàng, cho mối tình của hai người vậy, sao có thể giống nhau đến vậy. Khóe mắt nàng bất chợt nhòe nước nhưng lòng bình yên lạ:

- Anh viết nó cho em đấy à? - Cuối cùng vẫn là nàng lên tiếng trước, nụ cười méo xệch đi đón hàng nước mắt mặn chát. Chàng tiến lại gần hơn, toan gạt nước mắt thì nàng quay đi òa nước nở:

- Chị ấy đang khóc đấy!

Lại một khoảng yên lặng, tim chàng chết nhịp, nàng bảo tiếp:

- Em có lí do rồi, để chúng mình xa nhau. Em đã tự nhủ mỗi sẽ dừng lại, thời khắc đó đến rồi.

- Anh chưa có!

- Anh có rồi, có trước em kia - nàng tranh lời chàng - chỉ vì chúng ta tiếc nuối, điên rồ và ngu ngốc nên mới lừa nhau hết lần này đến lần khác....

Duy ngẩn người trong tiếng Chi nắc nghẹn. Ừ, chàng đã có cho mình một lí do từ rất lâu, lí do để xa nàng, để sẵn sàng ở bên người con gái chàng sắp cưới làm vợ, từ trước lúc gặp nàng kia. Nhưng rồi chàng không ngờ khi đã gặp nàng, lí do ấy lại bị giấu đi rất kĩ càng, vì nuối tiếc.

Duy nhìn trang bìa in trích dẫn trong tập truyện của mình bị Chi vứt lăn lóc trên tấm thảm trải sàn, lại vẫn nghe tiếng Chi nắc nghẹn, lòng thăm mệt

nhoài. Nhưng rồi cũng giống như Chi, lòng chàng an nhiên lạ sau giọt nước mắt làm nhòe đi những con chữ như đang múa nhảy:

“Cũng như cuộc sống, tình yêu là một chuyến hành trình. Bạn có quyền lựa chọn lộ trình cho riêng mình. An toàn vì thấy trước tất cả hay bất ngờ nhưng chất chứa hiểm nguy? Dù thế nào, tôi cũng mong bạn cuồng nhiệt hết mình và đừng toan tính gì cả. Có thể bạn đến đích, và hạnh phúc cũng có thể không nhưng đừng hối tiếc vì nó là một phần cuộc sống của bạn ở hiện tại và là hồi ức của những tháng ngày về sau. Nếu lỡ dở dang, hãy xuống xe bình thản, coi như lỡ một chiếc xe chật chội, lỡ hẹn cùng yêu thương cũng giống vậy thôi. Và rồi bạn sẽ tiếp tục chuẩn bị đủ tư trang cho một hành trình yêu thương mới, trên một chiếc xe khác, cùng một ai khác thực sự dành cho riêng bạn...”

Di An